

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **H.Ch.**, narozený ..., státní příslušnost Stát Libye, naposledy pobytem v
Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická
1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 8.11.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2018 č.j.
OAM-1275/DS-PR-P12-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává
odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni
ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včasnou žalobou ze dne 8.11.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného
rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2018 č.j. OAM-1275/DS-PR-P12-2018, kterým bylo
rozhodnuto ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že státem příslušným

k přijetí jmenovaného (tj. žalobce) podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen **Nařízení** či **Dublinké nařízení**), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Spolková republika Německo a žádost o udělení mezinárodní ochrany je v souladu s § 10a (odst. 1) písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) nepřipustná a řízení o ní se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. Součástí žaloby učinil žalobce i *žádost o ustanovení zástupce*, které bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 20.11.2018 č.j. 60 Az 71/2018-15, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6.
3. Zároveň byla součástí žaloby i *žádost o přiznání odkladného účinku žalobě*, o níž bylo rozhodnuto pravomocným usnesením ze dne 8.1.2019 č.j. 60 Az 71/2018-37 tak, že návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
4. V **žalobě** doplněné k výzvě soudu žalobce zejména namítal, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně vyhodnotil aplikovatelnost kritérií článků 8-15 Dublinkého nařízení.

Svou úvodní námitku žalobce posléze dále specifikoval a uvedl, že se žalovaný kritériím uvedeným v článku 3 odst. 2 Nařízení pro určení místní příslušnosti fakticky nevěnoval, neboť na straně 2 napadeného rozhodnutí neaplikování těchto kritérií zdůvodnil lakonickým konstatováním: „*Správní orgán při posuzování okolností, předložených důkazních materiálů případu jmenovaného postupoval v souladu s obecnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II Nařízení Evropského parlamentu a Rady, vyloučil aplikovatelnost čl. 8-15.*“ Uvedené vypořádání shledal žalobce jako nepřezkoumatelné a v souvislosti s tím odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 4.12.2003 č.j. 2 Ads 58/2003, nejvýznamněji shledal tento nedostatek odůvodnění skutkových zjištění žalobce v čl. 10 a 13 Nařízení. Žalobce dále odkázal na specifika soudního přezkumu ve věci mezinárodní ochrany dle Dublinkého nařízení, konkrétně ve vztahu k bodu 19 preambule tohoto Nařízení. Z uvedeného žalobce dovodil, že je třeba, aby české soudy ve správním soudnictví efektivně přezkoumávaly rozhodnutí žalovaného a přemístění žalobce do jiného členského státu schengenského systému, proto je zapotřebí, aby mohly jednoznačně přezkoumat konkrétní skutková a právní zjištění žalovaného; v jiném případě by musely samy vést řízení nalézací, což je v rozporu s principem českého správního soudnictví. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 25.2.2015 sp. zn. 1 Azs 248/2014. Závěrem žalobce uvedl, že žádá o zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu nepřezkoumatelnosti, když žalovaný svůj názor o nemožnosti aplikace ustanovení 8-15 Dublinkého nařízení dostatečně neodůvodnil.

5. **Napadeným rozhodnutím ze dne 31.10.2018 č.j. OAM-1275/DS-PR-P12-2018** žalovaný rozhodl ve věci žalobce o mezinárodní ochraně zastavením řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu, pro nepřipustnost žádosti podle § 10a (odst. 1) písm. b) téhož zákona, když státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení je Spolková republika Německo (dále jen **Německo**). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 10.10.2018 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a posléze dne 11.10.2018 zajištěn dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění

cizinců Balková (dále jen **ZZC**). V souladu s čl. 17 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce již požádal o udělení mezinárodní ochrany v Německu dne 1.6.2015 a 21.12.2016, dne 7.10.2016 v Dánsku, dne 9.2.2017 a 21.3.2017 ve Švýcarsku. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 11.10.2018, uvedl žalobce následující skutečnosti: Do Evropy přicestoval v roce 2017 přes moře do Itálie, kde se mu nelíbilo, a po čtyřech dnech odjel do Rakouska a tam pobýval jeden rok jako turista. Je svobodný a bezdětný. Ke své totožnosti uvedl, že jeho jméno je H.Ch. V jiných státech Evropské unie (dále jen **EU**), než v Itálii a v Rakousku nikdy nepobýval, nemá žádné povolení k pobytu v EU. V ČR ani v EU nemá žádné rodinné, kulturní, společenské či jiné vazby; nedisponuje žádnými finančními prostředky; jeho zdravotní stav je dobrý a s ničím se neléčí. Nic mu nebrání ve vycestování z ČR, do Libye se nemůže vrátit a v Německu nikdy nebyl. V rámci řízení podle Nařízení byl s žalobcem proveden dne 22.10.2018 pohovor za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka, v jehož průběhu uvedl, že do Evropy přicestoval asi v roce 2016, z Libye odešel kvůli válce do Itálie, dále pobýval ve Francii a Německu. O mezinárodní ochranu žádal v Dánsku a v Německu. V Německu pobýval na Hermann Strasse v Berlíně ve čtvrti Neukölln. O Němcích uvedl, že jsou to rasisté. Byl ubytován na pokoji sám, nezajímal se o výsledek svého řízení o mezinárodní ochranu v Německu. Dále pobýval v Dánsku na pokoji pro čtyři lidi. Následně uvedl, že pobýval i v Nizozemsku. K nesrovnalostem ve výpovědi uvedl, že si vše nepamatuje. Do ČR se přijel podívat, zda by tu mohl žít, rád by se vrátil do Nizozemska nebo Dánska (k zápisu protokolu neměl žádných námitek).

Správní orgán považoval výpovědi žalobce za silně nevěrohodné pro uvádění neúplných, matoucích či zavádějících informací týkajících se zejména jeho pobytů v jednotlivých členských státech EU s ohledem na výsledky vyhledávání v systému EURODAC a navíc dle sdělení z Německa žalobce vystupoval nejméně pod dalšími šesti identitami.

Dále bylo uvedeno, že žalobce byl zadržen na území ČR z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území; současně nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a správní orgán při posuzování okolností a předložených důkazních materiálů případu postupoval v souladu s obecnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II Nařízení. Ve vztahu k určení příslušného členského státu podle kritérií uvedených v kapitole III Nařízení vyloučil aplikovatelnost čl. 8-15.

Podle 3 odst. 2 Nařízení, pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Německa jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením. Německo je proto příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení.

Tímto byly splněny podmínky pro postup podle článku 24 odst. 1 Nařízení, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. Podle článku 18 odst. 1 písm. d) Nařízení je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člácích 23, 24, 25 a 29

státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 16.10.2018 Německo o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal na jejím území. Dne 19.10.2018 obdržel správní orgán informaci, že Německo uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 21.12.2018** popřel oprávněnost námitek a vyjádřil nesouhlas s žalobcem učiněnými závěry o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V souvislosti s tím žalovaný odkázal na jím shromážděný materiál obsažený ve správním spise a zdůraznil, že se zabýval všemi fakty, které žalobce v průběhu řízení uvedl, tudíž postupoval v souladu se zákonem, když řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) ve vztahu k ust. § 10a písm. b) zákona o azylu. Rovněž konstatoval, že si pro vydání napadeného rozhodnutí zajistil dostatek podkladů v souladu s ust. § 3 správního řádu. Z obsahu spisových materiálů a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Německo dne 19.10.2018 uznalo svou příslušnost k posouzení této žádosti. Žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného bezprostředně závazného Nařízení a použitím jednotlivých kritérií tohoto Nařízení dospěl k prokázanému závěru, že v daném případě je k řízení o udělení mezinárodní ochrany příslušné Německo v souladu s čl. 18 uvedeného Nařízení. Z obsahu napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný ve věci provedl dostačující dokazování a věc žalobce posuzoval ve vztahu k článkům Nařízení; rozhodnutí je také podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. Žalovaný v rámci řízení o předání zkoumal, zda nejsou v Německu dány systematické nedostatky, jež by zamezovaly takovému předání. Z porovnaných podkladů zajištěných žalovaným bylo zjištěno, že na území Německa k žádným takovým nedostatkům nedochází a předání je tím uskutečnitelné. Skutečnost, že vyjádření žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí o vyloučení aplikovatelnosti čl. 8 - 15 Nařízení je v daném případě dostačující, svědčí fakt, že právní zástupce v podané žalobě ani neuvedl, z jakého konkrétního důvodu by zmiňované články na případ žalobce měly být žalovaným aplikovány, především uváděné čl. 10 a 13.

Dále se žalovaný nedomníval, že by při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu, správního řádu či mezinárodní závazky ČR a tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Žalovaný proto shledal žalobní námítky nedůvodnými a navrhl, aby soud žalobu zamítl a současně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.

7. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným** v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 31.10.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 21.12.2018 odpovídají obsahu spisu. Dle protokolu o předání rozhodnutí bylo žalobci napadené rozhodnutí ze dne 31.10.2018 předáno osobně dne 5.11.2018.
8. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen

přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

9. V této projednávané věci soud rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce nesouhlas v zákonné lhůtě nevyjádřil a žalovaný s uvedeným postupem souhlasil.
10. Soud ještě podotýká, že v současné době se žalobce již nenachází na území ČR, o čemž svědčí informace podaná Policií ČR dne 29.11.2018 (čl. 94 správního spisu), že dne 27.11.2018 v 12:10 hodin byl žalobce předán policistům Spolkové republiky Německo.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že **žaloba není důvodná.**
12. Podle § 18 odst. 1 písm. d) Nařízení „Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen: přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.“
13. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
15. Žalobní námitky týkající se článků 8 – 15 Nařízení soud neshledal důvodnými. Žalobce namítal, že žalovaný se dle jeho názoru s uvedenými články Nařízení zcela nedostatečně vypořádal. K tomu soud uvádí, že dle jeho názoru sice mohl žalovaný věnovat v napadeném rozhodnutí článkům větší individuální pozornost, avšak i tak napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění obsahuje veškeré informace, které správně vedly žalovaného k vyloučení aplikace článků 8 - 15 Nařízení. Jen ve stručnosti soud poukazuje na fakt, že veškerá tato ustanovení se vztahují v Nařízení k úzce specifikovanému okruhu osob, pro něž jsou tyto články zamýšleny a které by skutečně v důsledku své aplikace mohly způsobit změnu příslušnosti státu, jenž by následně o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodoval. Jedná se například o osoby nezletilé, rodinné příslušníky nebo další podmínky plynoucí z cizincovy situace a statusu, o což se však v této věci nejednalo.
16. V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že žalovaný zjistil bez dalších pochybností skutečný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, ať již provedeným výsledkem žalobce ze dne 11.10.2018 (protokol o podání vysvětlení), nebo výpisy získanými z evidencí (např. systém EUODAC).
17. Soud při objasnění závěrů učiněných žalovaným při vydání napadeného rozhodnutí odkazuje na protokol o podání vysvětlení, kde na otázku položenou žalovaným: „Máte na území ČR či EU nějaké rodinné příslušníky?“ Odpověděl žalobce: „Nikoho zde v ČR ani v EU nemám.“, čímž sebe sama žalobce vyloučil z aplikace ustanovení článků 9 – 11 Nařízení, stejně tak jako v případě uváděného data narození 12.10.1997 (21 let), jež vyloučilo aplikaci ustanovení článku 8 Nařízení nebo rovněž k zjištěnému postavení státu původu žalobce, tj. Libye, ve vztahu k bezvízovému vstupu na území členských států EU, dále absence jiného oprávnění pobývat na kterémkoliv území členského státu EU a na

samý závěr skutečnost, že žalobce na území ČR nepodal žádost o mezinárodní ochranu, čímž lze završit zcela odůvodněný postup žalovaného při vyloučení zbylých ustanovení článků Nařízení, tj. 12-15. Z uvedeného tak jasně vyplývá, že žalovaný postupoval v souladu s články Nařízení. Není tedy pochyb, že se s články 8 – 15 Nařízení v obsahu napadeného rozhodnutí vypořádal dostatečně. V důsledku absence individuálního vyjádření ke každému namítanému článku Nařízení, by zrušení napadeného rozhodnutí bylo považováno za přepjatě formalistické, což nelze považovat za smysluplné. Jelikož žalobce neuvedl žádná jím shledaná konkrétní porušení namítaných článků 8 – 15 Nařízení, provedl soud přezkum rovněž pouze v obecné rovině.

18. Z výše uvedeného není pochyb o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro zařazení ani do jednoho z vymezených okruhů osob obmyšlených v člancích 8-15 Nařízení a je tedy rovněž vyloučen z jejich aplikace ve svém řízení o určení státu příslušného k jeho převzetí.
19. Soud konstatuje, že žalovaný postupoval zcela v souladu s Nařízením, jestliže postupoval dle ust. článku 18 odst. 1 písm. d) Nařízení ve spojení s ust. článku 24 odst. 1 Nařízení, neboť jak v řízení vyšlo najevo ze systému EUODAC, podal žalobce první žádost o mezinárodní ochranu dne 1.6.2015 (znovu poté 21.12.2016) v Německu, což následně vyústilo k určení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, již se stalo právě Německo, které tento fakt posléze dne 19.10.2018 potvrdilo, když uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný ve vztahu k takto určenému příslušnému státu přezkoumal, zda li nedochází na území Německa k systémovým nedostatkům v řízení o mezinárodní ochraně. Výsledkem toho přezkumu bylo zjištění, že k žádným takovým systematickým nedostatkům nedochází a předání se tím stává z tohoto hlediska realizovatelným. Žalovaný rovněž nepochybil, když nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení článku 17 Nařízení, jelikož dle zjištěných skutečností a z výpovědi žalobce vyplývá, nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby a ani nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout jako nedůvodnou** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*). Soud sice shledal pochybení žalovaného ve výroku napadeného rozhodnutí, kdy se nepochybně jedná o písařskou chybu v části týkající se nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy u tam uvedeného § 10a písm. b) zákona o azylu není uveden odst. 1 (tento paragraf je členěn na odstavec 1, který je dále členěn na písmena a) až g), a odstavec 2), avšak toto pochybení není způsobilé k tomu, aby bylo možno považovat předmětné rozhodnutí ze dne 31.10.2018 za nepřezkoumatelné či dokonce nezákonné.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
22. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 10.12.2018, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13

odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 26918. (*výrok III. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 11. února 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně